

РЕШЕНИЕ

№ 3528

гр. София, 08.11.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 10 състав, в открито заседание на 06.10.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Стоянова

при участието на секретаря Силвиана Шишкова, като разгледа дело номер **4415** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, вр. чл. 46, ал. 1 от Закона за чужденците в Република Б (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба от Мънацаканян З., като предмет на съдебен контрол за законосъобразност е Заповед № ЗДМ-1457/14.12.2007 г. на директора на Д. „М.“, с която е наложена принудителна административна мярка „Принудително отвеждане до границата на Република Б и забрана за влизане в страната за срок от 10 години”.

В жалбата се поддържа, че заповедта е постановена в противоречие с материалния закон - отменително основание по чл. 146, т. 3 от АПК. С изложени в жалбата мотиви жалбоподателят прави искане за постановяване на решение, с което да бъде отменен оспорваният административен акт.

Ответникът – директорът на Д. „М.“ изразява становище за неоснователност на жалбата.

Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото и направи проверка на основание чл. 168, ал. 1 от АПК на законосъобразността на оспорената административна заповед и на посоченото в жалбата основание по чл. 146, т. 3 от АПК, приема за установени следните обстоятелства по делото:

Със Заповед № ЗДМ-1457/14.12.2007 г. на директора на Д. „М.“, на основание чл. 41, т. 1 и чл. 42з, ал. 1 и ал. 4, вр. чл. 10, ал. 1, т. 9 и чл. 11, т. 6 от Закона за чужденците в Република България, на Мънацакян З., е наложена принудителна административна мярка „Принудително отвеждане до границата на Република Б и забрана за влизане в страната за срок от 10 години“. Административният орган е мотивирал решението си с обстоятелството, че лицето не е напуснало страната до изтичане на разрешението му срок, няма осигурени издръжка в страната и необходимите задължителни застраховки през време на пребиваването си в страната, за периода от 14.07.2000 г. до 01.10.2001 г. е социално подпомагана от държавата.

Оспорваният административен акт е връчен на жалбоподателя и същият е запознат с него на 03.06.2010 г., видно от отбелязването върху него.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

В съответствие с чл. 152, ал. 1 от АПК жалбата е подадена чрез административния орган, в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, подадена е от надлежна страна по чл. 147, ал. 1 от АПК, срещу подлежащ на оспорване административен акт и е допустима.

Като прецени доказателствата по делото и обсъди основанията, посочени от жалбоподателя, както и извърши служебна проверка за валидността и законосъобразността на оспорения административен акт в съответствие с чл. 168 от АПК, съдът намира оспорената заповед за законосъобразна, а жалбата за неоснователна.

Принудителното отвеждане до границата на Република Б и забраната за влизане в Република Б са принудителни административни мерки по чл. 39а, т. 2 и т. 4 от Закона за чужденците за Република Б.

Принудителното отвеждане до границата на Република Б като принудителна административна мярка се налага при наличието на определени предпоставки, посочени в чл. 41 от Закона за чужденците в Република Б, като сред тях е и тази по чл. 41, т. 2, а именно, когато чужденецът не напусне страната до изтичане на разрешението му срок или в 7-дневен срок след уведомяването му за отказа да бъде продължено неговото пребиваване. От жалбоподателя не са представени доказателства, които да удостоверяват, че на същия е разрешено дългосрочно пребиваване в Република Б съгласно чл. 23 от Закона за чужденците в Република Б (продължително - с разрешен срок до една година или постоянно - с разрешен неопределен срок). Не са представени и доказателства, от които да е видно, че от жалбоподателя е направено искане до компетентните за това органи за издаване на разрешение за

дългосрочно пребиваване в страната. На жалбоподателя в производството принадлежи съобразно чл. 154, ал. 1 от ГПК, вр. чл. 144 от АПК доказателствената тежест за установяване на съществуването на фактите и обстоятелствата, посочени в жалбата, от които черпи благоприятни за себе си правни последици. Разпределението на доказателствената тежест е указано на жалбоподателя с определението за насрочване на делото. Следователно правилно административният орган е направил преценката, че са налице предпоставките по чл. 41, т. 2 от Закона за чужденците в Република Б и е наложил принудителната административна мярка „Принудително отвеждане до границата на Република Б”.

Заповедта за налагането на принудителната административна мярка е издадена от компетентен орган – съгласно чл. 44, ал. 1 от Закона за чужденците в Република Б принудителните административни мерки се налагат и със заповеди на директорите на главни дирекции в Министерството на вътрешните работи.

По отношение на наложената принудителна административна мярка забрана за влизане в страната за срок от 10 години – за да наложи принудителната административна мярка по чл. 42з, ал. 1 административният орган се е мотивирал с чл. 10, ал. 1, т. 9 от Закона за чужденците в Република Б, а именно – чужденецът няма осигурена издръжка и необходимите задължителни застраховки през време на пребиваването си в страната и средства, осигуряващи възможност за обратното му завръщане. Доказателствената тежест за опровергаване на обстоятелствата, изложени в оспорваната заповед принадлежи на жалбоподателя – той е този, който носи доказателствената тежест за установяване на съществуването на фактите и обстоятелствата, посочени в жалбата, от които черпи благоприятни за себе си правни последици. Оплакванията, съдържащи се в жалбата не са подкрепени с доказателства. Не са представени доказателства, от които да е видно, че жалбоподателят има осигурена издръжка и необходимите задължителни застраховки през време на пребиваването си в страната, които да осигуряват възможност за обратното му завръщане. Доказателства за осигурена издръжка по време на пребиваването на чужденеца в страната следва да се преценяват и са такива по смисъла на §1, т. 1 от Допълнителната разпоредба на Правилника за прилагане на Закона за чужденците в Република Б, а именно доказателства за осигурена издръжка през време на пребиваването в страната на чужденеца са официални документи, удостоверяващи наличието на финансови средства, ценни книжа, движима и недвижима собственост на територията на Република Б.

Следователно, оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в

кръга на правомощията, предписани му от закона. В заповедта е посочено и правното основание за издаването ѝ - чл. 42а, ал. 1 и ал. 4, вр. чл. 10, ал. 1, т. 9 от Закона за чужденците в Република Б.

Следователно, при издаването на оспорваната заповед не са били допуснати нарушения на административно производствените правила, актът съдържа мотиви - в обстоятелствената му част има позоваване на правнорелевантните факти, а удостоверяващите ги доказателства са приложени към административната преписка, издадена е от компетентен орган. Изложените фактически предпоставки за извършената преценка и цитираното правно основание, позволяват да се извърши контрол за законосъобразност на волеизявлението на административния орган.

При тези данни съдът намира, че обжалваната заповед съставлява индивидуален административен акт, издаден от компетентния орган в предписаната от закона форма и при наличие на законоустановените от Закона за чужденците в Република Б материалноправни предпоставки за това. По изложените съображения оспореният административен акт е законосъобразен, поради което оспорването като неоснователно следва да бъде отхвърлено. Неоснователно е оплакването, съдържащо се в жалбата за незаконосъобразност на оспорваната заповед предвид обстоятелството на посочения 10 годишен срок за забрана за влизане в страната. Действително, съгласно чл. 11, т. 2 от Директива 2008/115 ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16 декември 2008 г. относно общите стандарти и процедури приложими в държавите членки за връщане на незаконно пребиваващи граждани на трети страни продължителността на забраната за влизане се определя като надлежно се вземат предвид всички обстоятелства от значение за отделния случай и по принцип не надвишава 5 години. Към момента на издаване на оспорваната заповед, а именно 14.12.2007 г. посочената директива не е в сила – съгласно чл. 22 от същата, тя влиза в сила на двадесетия ден след датата на публикуването ѝ в Официален вестник на Европейския съюз. Съгласно чл. 20 от директивата същата следва да бъде транспонирана от държавите членки до 24 декември 2010 г. Посочената разпоредба е транспонирана в българското законодателство, като съгласно чл. 42з, ал. 3 от ЗЧРБ забраната за влизане в Република Б е за срок до 5 години. С оглед на основния принцип, че законосъобразността на административния акт следва да се преценява към момента на издаването му, то незаконосъобразността на същия не следва да бъде преценявана с оглед на възможността за последващи законодателни решения. С оглед на този основен принцип съдът преценява и представената като доказателство по спора извлечение от касова операция от 4 октомври 2010 г., референция 00042 с оглед на това, че

същото не е съществувало като такова към момента на издаване на оспорваната заповед. Водим от горното, съдът и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването от З. Мънацаканян срещу Заповед № ЗДМ-1457/14.12.2007 г. на директора на Д. „М.“ като неоснователно.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му пред Върховния административен съд, с връчване на преписи за страните по чл. 138 от АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ